

РЕШЕНИЕ

№ 5217

гр. София, 08.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 10.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **4282** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалби на [фирма] и [фирма] срещу Решение № Ж-773/2016г. от 19.11.2019г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/. Първият жалбоподател оспорва решението в частта по т.4, с която на основание чл.42, ал.9 ЗЗЛД за нарушение на чл.23, ал.1 ЗЗЛД му е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лева, а вторият жалбоподател оспорва решението в частта му по т.2, с която на основание чл.42, ал.9 ЗЗЛД за нарушение на чл.23, ал.1 ЗЗЛД му е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева.

Жалбоподателят [фирма] оспорва решението в посочената част като незаконосъобразно, необосновано и неправилно, постановено в противоречие с материалноправните норми. Посочва механизма на опериране с информация, в т.ч. лични данни във връзка с предоставяне на услугата „УниКоРекТ“ от банката като мотивира, че при прилагане на този механизъм, регламентиран договорно, банката не е страна в отношенията между клиента, платеща и трети лица, възникнали на каквото и да е основание във връзка или по повод на средствата по сметките, открити на името на [фирма] и не носи отговорност за изпълнението или неизпълнението на което и да е задължение, поето от една или от няколко от страните по тях. В този смисъл банката никога не е събираща личните данни на жалбоподателя по административната преписка М. Д. по никакъв повод, тъй като същата не е клиент на банката, не се е

налагало обработване на личните ѝ данни и по друг повод. [фирма] действало единствено като доставчик на платежни услуги при извършване на паричен превод от едно юридическо лице / [фирма] / към друго юридическо лице / [фирма]/. В обжалваното решение двете дружества - [фирма] и [фирма] били подведени под общ знаменател като цитираните в него нарушения, създаващи предполагаеми предпоставки за злоупотреба с лични данни, били извършени от второто дружество.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез юрк.К..

Вторият жалбоподател [фирма], също намира оспореният акт за незаконосъобразен като постановен при прилагане на отменени текстове от ЗЗЛД, с неясни и абстрактни аргументи, с което е нарушено правото на защита на оспорващото дружество. Наложена санкция за извършено през м.октомври 2016г. нарушение била подведена под разпоредбите, действащи към датата на постановяване на оспорения акт – 19.11.2019г., но в този период от време са били действащи пет изменения на закона. Никъде в решението обаче не било посочено към коя редакция конкретно е подведено нарушението като позоваванията в акта били на текстове, които към момента на постановяване на оспорения акт са с различно от посоченото от административния орган съдържание. Въпреки че за нарушението било образувано наказателно производство пред Софийска районна прокуратура, административният орган приел за установено, че е налице злоупотреба с личните данни на М. Д., от която безспорно са настъпили вреди за нея. Оспореното решение било основано единствено на твърденията на Д., че не е заявявала отпускането на кредит от [фирма] като административният орган не изследвал съществени въпроси от фактическа страна, а именно, че банковата сметка, по която е преведен отпуснатият от дружеството заем в размер на 700 лева е с титуляр М. Д.; заявката за отпускането на кредита, както и заявката за отваряне на банкова сметка, по която е изплатен отпуснатият кредит, са направени от един и същи IP адрес; в процеса на одобряване на заявлението за отпускане на кредита дружеството е получило копие от личната карта на Д. със заверка „вярно с оригинала“ и подпис, за който не е доказано, че не ѝ принадлежи. Възприемането на тези факти за доказани с оглед твърденията на жалбоподателя в административното производство, създавало абсурдната ситуация некоректни кредитополучатели да могат да се освободят от задължението си единствено въз основа на изявлението, че е злоупотребено с личните им данни. Въведените от дружеството мерки за защита на личните данни били обект на проверка от ДАНС във връзка с осъществявания от нея контрол за спазване на разпоредбите на Закона за мерките срещу изпирането на пари. Тази проверка обхващала и периода на соченото нарушение като не констатирала пропуски в работата на дружеството. При изследване на фактите по случая комисията излязла извън правомощията си като оценила валидността на видовете електронен подпис и игнорирала разпоредбите на Закона за електронния документ и електронните услуги и Регламент (ЕС) 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 година относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО. В контекста на изложеното изводът на КЗЛД, че предприетите от [фирма] мерки за идентифициране на заявителите са недостатъчни, защото обикновеният електронен подпис не дава възможност да бъде идентифициран авторът му, не само ограничавали свободата на договаряне между страните, които имат възможност да придадат на определен начин

на верификация силата на електронен подпис, но водело и до несигурност и липса на предвидимост в гражданския оборот, където тази възможност се експлоатира постоянно.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез адв.Б..

Ответникът по оспорването, редовно призван, не се представлява в съдебно заседание, не ангажира становище по жалбите.

Заинтересованата страна М. Д. Д., редовно призвана, не се явява в съдебно заседание и не изпраща представител.

Заинтересованата страна [фирма], чрез адв.Р., моли оспореното решение да бъде отменено в цялост като постановено при допуснато нарушение на материалния и процесуалния закон. КЗЛД постановила акта си без да докаже извършването на нарушението, без да събере нито едно доказателство, че личните данни на М. Д. са били използвани неправомерно. Решението на комисията противоречало и на възприетата от нея досега практика по отменения ЗЗЛД, тъй като образуваното досъдебно производство по случая не е приключило. Отделно от това, [фирма] по никакъв начин, в нито един момент не било имало лични данни, които биха могли да се идентифицират като лични данни за М. Д..

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призвана, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по жалба рег.№ Ж-773/13.12.2016г., подадена от М. Д. Д. /л.36 по делото/, с която тя сезира КЗЛД за извършена злоупотреба с личните ѝ данни като е изтеглен кредит от нейно име от [фирма] на стойност 700 лева. В жалбата се твърди, че Д. по никакъв начин не е предоставяла личните си данни на трети лица за това. Към жалбата са приложени копие от сключен договор; копие на личната ѝ карта, предоставено по електронен път; копие на платежно нареждане с номер на банкова сметка, по която са преведени парите; копие от уведомителното писмо, с което Д. е информирана за задължението ѝ към [фирма].

С писмо изх.№ П-160/09.01.2017г. управителят на посоченото дружество е уведомен за подадената жалба като му е предоставен 7-дневен срок за изразяване на становище по случая и представяне на доказателства.

По електронна поща на 12.01.2017г. жалбоподателката предоставила на КЗЛД входящия номер на подадената от нея жалба в 07 РУ на МВР, както и удостоверение, издадено от [фирма]. Във връзка с тази информация от комисията е изискана допълнителна такава от 07 РУ на СДВР. С писмо П-5020/10.07.2017г. от 07 РУ на СДВР са уведомили, че по жалбата на Д. е образувано досъдебно производство 33823МИП №15029/2017г. по описа на районното управление, пр.пр. № 265/2016г. на СРП, водено срещу неизвестен извършител за престъпление по чл.209, ал.1 НК.

С вх.№ С-38/18.01.2017г. от [фирма] в КЗЛД е заведено писмено становище по жалбата /л.44/, в което се сочи, че е оказано пълно съдействие на жалбоподателката като кредитното ѝ досие е изчистено. С допълнително становище, постъпило на 28.11.2017г., е представена информация за начина на сключване на процесния договор

като са приложени доказателства във връзка с изнесеното.

На 28.11.2017г. е извършена служебна проверка на сайта на Прокуратурата на Република България и е установено, че по сочената пр.пр. № 265/2016г. има произнасяне с Постановление от 13.05.2017г. за спиране на образуваното наказателно производство. Изпратено е писмо до СРП за изясняване на ситуацията.

С Решение от 13.12.2017г. по Протокол № 67 КЗЛД е обявила жалбата за допустима като подадена в срок и от лице, което има правен интерес. С решение от проведено на 31.01.2018г. заседание на комисията разглеждането на жалбата по същество е насрочено за 21.02.2018г. като предвид изложените от [фирма] твърдения и представени доказателства като ответна страна в производството е конституирано и [фирма], а с решение от 14.03.2018г. като ответна страна е конституирано и [фирма]. Жалбата е разгледана по същество на проведено на 02.05.2018г. открито заседание, за което страните са редовно уведомени. В хода на производството от [фирма] е депозирано становище № Ж-773#22/13.02.2018г., с приложени към него доказателства. Този ответник твърди, че жалбоподателката няма активни сметки в [фирма], в уверение на което са й издадени две удостоверения - изх.№ 0201-64-015639/15.12.2016г. и № 297-64-005053/07.04.2017г. Също така е уточнено, че банката предлага на своите клиенти услугата „УниКоРекТ“ с цел улесняване събирането на вземания на доставчици на продукти и услуги, които имат голям брой клиенти/платци. Уточнено е, че за да ползва услугата клиентът на банката /явяващ се доставчик на своите клиенти/ е необходимо да сключи с банката два договора за водене на банкова сметка за съхранение на парични средства, а банката открива на името на клиента/доставчик две банкови сметки и предоставя на клиента /доставчик/ множество индивидуални идентификационни кодове, въз основа на които клиентът, ползвайки специална методика, генерира множество уникални индивидуални виртуални IBAN-и, които предоставя на своите платци. Уточнява се, че по този начин платците на клиента /доставчик/ имат възможност, използвайки предоставените им от техния доставчик IBAN-и да плащат задълженията си към последния, като сумите постъпват направо по банкова сметка на доставчика. От банката също така се твърди, че IBAN-ът, по който платецът нарежда плащане към доставчика, не представлява банкова сметка и не съдържа информация за движение и салда, поради което банката няма информация нито за платеца, нито за движенията по сметката по генерирания от клиента /доставчик/ IBAN. Всеки виртуален IBAN съдържа БАЕ код, а именно – UNCR8115, указващ връзката с конкретно юридическо лице - клиент на банката, което използва услугата „УниКоРекТ“ и има разкрита в банката разплащателна сметка, по която се концентрират плащания, генерирани посредством използване на услугата „УниКоРекТ“. Посоченото от Д. платежно нареждане IBAN [банкова сметка] в този см. представлява виртуален IBAN номер, който е бил предоставен на [фирма] на основание сключен между дружествата договор за предоставяне на услугата „УниКоРекТ“. Цитираната виртуална сметка, по която е наредено плащането, не е част от централната банкова система и не съдържа информация за движенията и салдата, същата представлява подсметка, чиято единствена функция е да служи като идентификатор, на базата на който е заверявана действителната, реална и съществуваща разплащателна сметка на титуляра - [фирма] ползвател на услугата „УниКоРекТ“. Така създадените виртуални IBAN-и според банката дават възможност на [фирма] да приема плащания от множество платци, които нямат сметка в [фирма] и еднозначно да идентифицира постъпилите плащания, без да е необходимо

откриване и поддържане на сметки на платците в банковата информационна система. Твърди се, че клиентът на банката [фирма] е отговорен за правилното генериране на виртуалните IBAN-и, като дружеството самостоятелно персонализира и информира платците си за техните виртуални IBAN-и. Посредством виртуалните IBAN-и постъпилите плащания се концентрират в специално открита разплащателна сметка с титуляр [фирма] и платците на дружеството могат да нареждат преводи по своите виртуални IBAN-и, но реално получател на преводите е [фирма]. С оглед условията по сключените между страните - [фирма] и [фирма], два договора за съхранение на парични средства и приложимите Общи условия за откриване, обслужване и закриване на банкови сметки на юридически лица и еднолични търговци и за предоставяне на платежни услуги, банката не е страна в отношенията между клиента /доставчик/ и трети лица. Освен това, считано от 19.12.2017г. [фирма] прекратило отношенията си с клиента /доставчик/ [фирма].

В депозираното от [фирма] становище № Ж-773#28/07.03.2018г. се твърди, че по силата на договорни отношения между [фирма] /с предишно наименование [фирма]/ и [фирма], на [фирма] е предоставена услуга „УниКоРекТ“, която се използва за изпълнение на безлични преводи в национална валута от клиенти с платежни сметки при [фирма] чрез използване на уникален индивидуален идентификационен код /IBAN/, генериран от предварително дефинирано от [фирма] за [фирма] множество от такива. Дружеството е единствен носител на множеството от IBAN-и, предоставени му от банката и генерира за всеки свой клиент индивидуален IBAN. Сочат, че средствата от преводите, наредените или получени от индивидуалните IBAN-и от клиенти на [фирма] се осчетоводяват по сметка № [банкова сметка] на дружеството в банката. Сметка с идентификатор [банкова сметка] е част от предварително дефинираното множество IBAN-и от [фирма] за [фирма] и е предоставена на потребител, отрил платежна сметка при [фирма] със следните идентификационни данни: М. Д. Д., ЕГН [ЕГН]. Допълва се, че на 14.10.2016г. по сметката е получен превод от наредител [фирма] в размер на 700 лева. Сметката е открита на 12.10.2016г. чрез средства за дистанционна комуникация /онлайн/ от потребител с IP адрес 149.62.200.159, посочващ лични данни М. Д. Д., ЕГН [ЕГН]. При откриване на сметки всички потребители, регистриращи се за услугата, се съгласяват посредством обикновен електронен подпис с общите условия на услугата, както и с обработването на личните им данни и декларират, че извършват това в собствено качество.

От приложените с административната преписка писмени доказателства, събрани в хода на административното производство, се установява, че договорът за кредит, по повод който заинтересованата страна М. Д. е сезирала КЗЛД, е сключен 13.10.2016г. в отговор на заявление, подадено по електронен път на 12.10.2016г. от IP адрес 149.62.200.159, съдържащо три имена, единен граждански номер, номер на телефон и и-мейл адрес – лични данни на Д. и приложено впоследствие копие на личната й карта.

Съгласно Общите условия на [фирма], след получаване на заявка кредиторът / [фирма]/ изпраща съобщение до посочения в заявлението телефонен номер. В последствие администраторът очаква от заявителя да изпрати кратко текстово съобщение /СМС/ на кратък номер 1917 и да въведе своето ЕГН и уеб код 3093 на адрес www.ferratum.bg. В Общите условия съществува уговорка, че този код за верификация ще служи като електронен подпис между страните. Следващата стъпка е

да се изпрати снимка или сканирано копие на личната карта, което видно от събраните по преписката доказателства, е изпратено на 12.10.2016г.

Процедурата, описана в Общите условия е изпълнена и е отпуснат паричен заем в размер на 700 лева, която сума е преведена от кредитора [фирма] на 14.10.2016г. на посочената в заявката банкова сметка № [банкова сметка], представляващ виртуален IBAN, предоставен от [фирма] на [фирма]. Сумата е постъпила по разплащателна сметка на трето лице - [фирма] по виртуален IBAN [банкова сметка], предоставен от [фирма] на потребител с идентификационни данни М. Д. Д. с ЕГН [ЕГН]. По данни на [фирма] сметката е открита на 12.10.2016г., датата на която е кандидатствано за отпускане на заема, по електронен път, от IP адрес 149.62.200.159, същият, от който е подадена и заявката за отпускане на заема.

Въз основа на тези данни административният орган е приел, че когато договорът за отпускане на кредит се сключва на място, в офис на [фирма], представител на търговеца лесно може да установи самоличността на кредитоискателя като сравни лицето, искащо кредита със снимката на личната карта. Когато искателят кандидатства за отпускане на кредита по електронен път, от КЗЛД е прието, че не е възможно да се установи със сигурност кое е лицето, подало искане за отпускане на кредит, тъй като копие от личната карта на заявителя се предоставя по електронен път, с електронен подпис на писмото, който не е истински по см. На Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги /ЗЕДЕУУ/. Макар и страните да са се договорили комуникацията между тях да бъде осъществявана по този начин, според административния орган той противоречи на чл.43, ал.3 ЗЕДЕУУ, тъй като разпоредбата предвижда личните данни да се събират лично от лицето, за което се отнасят. Въпреки че администраторът [фирма] е предвидил механизми за проверка на предоставеното копие от предоставената лична карта със заложените справки в публични регистри, тези КЗЛД е приела, че не са достатъчни за безспорното установяване на физическото лице кредитополучател. За предоставянето на тази услуга в съответствие със ЗЗЛД е прието, че е необходимо администраторът [фирма] да предприеме допълнителни технически и организационни мерки за безспорното установяване на физическите лица, кандидатстващи за заем. В конкретния случай такива не били предприети, което е довело до неправомерно обработване на личните данни на М. Д. за целите на договора за паричен заем, с което са нарушени нейните права.

Предвид събраните по преписката доказателства и въпреки че не са налице твърдения от страна на заинтересованата страна Д. за неправомерно обработване на личните данни от страна на [фирма] и [фирма] във връзка с открита на нейно име платежна подсметка по виртуален IBAN [банкова сметка], по която е постъпила сумата по кредита, комисията е приела, че администраторите на лични данни - [фирма] и [фирма] не са предприели необходимите технически и организационни мерки за индивидуализиране на физическите лица, които желаят да ползват услугата за откриване на сметка чрез дистанционна комуникация, което създава предпоставки за злоупотреба с лични данни.

Предвид вида и характера на констатираните нарушения и доколкото същите

са довършени и от тях са настъпили вреди за Д., комисията е приела, че следва се ангажира административнонаказателната отговорност на трите дружества посредством налагане на имуществена санкция на всеки един от администраторите, доколкото тези нарушения се характеризират с висока обществена опасност, с оглед факта, че са засегнати не само обществените отношения с сферата на личните данни, но и такива, свързани с финансовата система.

Въз основа на така приетото, с оспореното решение комисията е обявила жалба № Ж-773/13.12.2016г. за основателна /т.1/; на основание чл.42, ал.9 ЗЗЛД за нарушение на чл.23, ал.1 ЗЗЛД е наложила на [фирма] имуществена санкция в размер на 3 000 лева /т.2/; на основание чл.42, ал.9 ЗЗЛД за нарушение на чл.23, ал.1 ЗЗЛД е наложила на [фирма] имуществена санкция в размер на 3 000 лева /т.3/ и на основание чл.42, ал.9 ЗЗЛД за нарушение на чл.23, ал.1 ЗЗЛД е наложила на [фирма] имуществена санкция в размер на 1 000 лева /т.4/.

Решението, съгласно известие за доставяне на л.168 /гръб/ е съобщено на [фирма] на 20.12.2019г., а жалбата му е заведена на 03.01.2020г., съответно съгласно известие за доставяне на л.170 на [фирма] на 07.04.2020г., а жалбата му е заведена при ответника на 15.05.2020г.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбите са допустими – подадени са срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лица, които са негови адресати и са неблагоприятно засегнати от него в съответните оспорени части. Жалбите са подадени и в преклузивния 14-дневен срок за оспорване, като по отношение жалбата на [фирма] следва да бъде приложена разпоредбата на чл.4, ал.1, т.1 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020г. и за преодоляване на последиците вр. с § 13 ПЗР с.з.

Разгледани по същество, жалбите са основателни.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган като правомощията на комисията произтичат от разпоредбите на чл.10 и чл.10а ЗЗЛД, съответно от чл.57 и чл.58 от Регламент (ЕС) 2016/679, вр. чл.38 ЗЗЛД. Решението е взето с изискуемото по чл.9, ал.3 ЗЗЛД мнозинство като протоколът от проведеното открито заседание е подписан от всички членове на комисията, присъствали на него /в случая комисията е заседавала в състав от трима членове – Ц. Ц., М. М. и В. Ц./ като за приемането на това решение те са гласували единодушно съответно са положили подписите си под оспорваното решение.

Спазено е изискването за форма и съдържание на административния акт, регламентирано в чл.59 АПК, доколкото в приложимия специален закон липсват конкретни изисквания към формата и съдържанието на решението - то е издадено в изискуемата писмена форма и съдържа задължителните реквизити, регламентирани в ал.2 на чл.59 АПК, в т.ч. са посочени

фактическите и правните основания за приемането му, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност от съда и гарантира правото на защита на жалбоподателя.

Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание. Производството е образувано законосъобразно в съответствие с разпоредбата на чл.38, ал.1 ЗЗЛД /в приложимата ѝ редакция преди изменението, обн. ДВ, бр.17/26.02.2019г./ във връзка с чл.28, ал.1, т.1, чл.29, ал.1, чл.30, ал.1 и чл.36 и следващите от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация, обн.ДВ, бр.11/2009г., отменен с § 2 от заключителните разпоредби на Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация, обн. ДВ, бр. 60 от 30 юли 2019г., в сила от 30.07.2019г. /чл.142, ал.1 АПК/. С решение от проведено заседание, обективизирано в Протокол № 67/13.12.2017г. жалбата е обявена за допустима, конституирани са страните в производството и е насрочено разглеждането на спора по същество /чл.38, ал.3 ПДКЗЛДНА/. Спазена е разпоредбата на чл.40 ПДКЗЛДНА, съгласно която КЗЛД събира доказателства, назначава експерти и призовава, както и извършва други действия в производството по Раздел II „Разглеждане на жалби от физически лица” по реда на АПК – лицата, срещу които е подадена жалбата са надлежно уведомени за образуваното административно производство, предоставена им е възможност да изразят становища и да представят доказателства във връзка с изложените в нея твърдения. При произнасяне по съществото на спора са обсъдени представените по преписката писмени доказателства, както и изразените становища по отправените в жалбата твърдения. Правото на защита на оспорващите дружества, редовно уведомени за откритото заседание пред комисията, не е ограничено, тъй като е гарантирано тяхното участие в административното производство, а последното е проведено в съответствие със специалните разпоредби на ЗЗЛД и чл.34 и следващите от АПК.

Приложените по делото протоколи от проведени заседания на КЗЛД съответстват на разпоредбата на чл.11, ал.2 от Правилника. Обжалваното решение, като взето с изискуемото мнозинство и подписано от лицата, участвали в гласуването, не е постановено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Действително срокът за произнасяне е 30-дневен, като видно от датата на постановяване на оспорения акт, той не е спазен, но същият има инструктивен характер и пропускането му не лишава КЗЛД от правомощието ѝ да разгледа жалбата на Д., съответно не обуславя извод за допуснат съществен порок при постановяване на административния акт.

По отношение приложението на материалния закон съдът приема следното: Отговорността и на двете оспорващи дружества, както и на заинтересованата страна [фирма], е ангажирана за нарушение на чл.23, ал.1 ЗЗЛД. Разпоредбата на чл.23 ЗЗЛД към датата на постановяване на оспореното решение е отменена изцяло с изменението и допълнението на закона, обнародвано в ДВ, бр.17/26.02.2019г. В редакцията, действала преди

отмяната и към датата на отпускане на кредита – 14.10.2016г., ДВ, бр.81/18.10.2011г., чл.23, ал.1 ЗЗЛД предвижда, че администраторът на лични данни предприема необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от случайно или незаконно унищожаване, или от случайна загуба, от неправилен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване. Администраторът на лични данни определя срокове за провеждане на периодични прегледи относно необходимостта от обработване на данните, както и за заличаване на личните данни.

Съгласно чл.2, ал.1 ЗЗЛД, в редакцията преди изменението, обнародвано в ДВ, бр.17/26.02.2019г., лични данни са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. В този см. трите имена и единния граждански номер на М. Д. представляват лични данни, чрез които тя може да бъде идентифицирана.

Според ал.2 на с.р. личните данни трябва да: 1. се обработват законосъобразно и добросъвестно; 2. се събират за конкретни, точно определени и законни цели и да не се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели; допълнително обработване на личните данни за исторически, статистически или научни цели е допустимо, при условие че администраторът осигури подходяща защита, като гарантира, че данните не се обработват за други цели с изключение на случаите, изрично предвидени в този закон; 3. бъдат съотнесими, свързани със и ненадхвърлящи целите, за които се обработват; 4. бъдат точни и при необходимост да се актуализират; 5. се заличават или коригират, когато се установи, че са неточни или непропорционални по отношение на целите, за които се обработват; 6. се поддържат във вид, който позволява идентифициране на съответните физически лица за период не по-дълъг от необходимия за целите, за които тези данни се обработват; личните данни, които ще се съхраняват за по-дълъг период за исторически, статистически или научни цели, се поддържат във вид, непозволяващ идентифицирането на физическите лица.

Съгласно чл.4, ал.1 ЗЗЛД в относимата редакция обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от следните условия: 1. обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; 2. физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; 3. обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; 4. обработването е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; 5. обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес; 6. обработването е необходимо за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните; 7. обработването е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на

което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните.

"Обработване на лични данни", според дефиницията на § 1, т.1 ДР ЗЗЛД, е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване.

В процесния случай от фактите по делото безпротиворечиво се установява, че от името на М. Д. на 12.10.2016г. по електронен път е заявено искане за отпускане на кредит от IP адрес 149.62.200.159, съответстващ на този на Д., посочени са идентификационните й данни – три имена, ЕГН, телефон, електронен адрес. В последствие е представено по електронен път и заверено копие на личната й карта /л.39/. Дали тези действия са извършени от самата М. Д. или от друго лице, имащо достъп както до личните й данни, така и до IP адреса й, вкл. до паролата на електронната й поща, по преписката в хода на административното производство не е установено. Част от договора за предоставяне на искания кредит в размер на 700 лева е декларация – съгласие за обработване на личните й данни, която изрично трябва да бъде потвърдена с изпращане на кратко текстово съобщение на кратък номер 1917 или с въвеждането на предоставения й от дружеството индивидуален код за потвърждение или саморъчен подпис /л.37 и сл./. Не е спорно и че искането е удовлетворено като между страните е сключен договор за отпускане на кредит в размер на 700 лева.

Видно от приетите като доказателства и неоспорени от страните банкови удостоверения, издадени от [фирма] /л.82 – гръб и л.83/, М. Д. към 06.04.2017г. няма активни сметки в банката. Същата е била клиент на банката в периода 07.03.2013г. – 17.03.2016г., когато е имала една разкрита сметка там, закрита на 17.03.2016г., т.е. преди сключване на договора за кредит. Фактите по делото не сочат [фирма] да е обработило лични данни на Д. във връзка с отпускане на кредита от [фирма] през м.октомври 2016г. Сумата на кредита е отпусната по виртуална подсметка, която не е банкова сметка по см. на § 1, т.1 от Допълнителните разпоредби на Наредба № 12/29.09.2016г. за регистъра на банковите сметки и сейфове. Такава според легалната дефиниция е само сметка в банка, открита на името на едно или повече лица, използвана за изпълнение на платежни операции, за съхранение на пари или други ценности при определени условия. Видно от представеното по делото извлечение /л.17-19/ въпросната сума от 700 лева, наредена от [фирма] на дата 13.10.2016г. по сметка с виртуален IBAN [банкова сметка] е постъпила по целевата банкова сметка на [фирма], обслужваща продукта „УниКоРекТ“. Поради това изводът на административния орган, че [фирма] като администратор на лични данни не е предприело необходимите технически и организационни мерки за индивидуализиране на физическите лица, които желаят да ползват услугата за откриване на сметка чрез дистанционна комуникация не съответства на фактите по делото, а отделно от това, дори да беше налице подобно нарушение от страна на банката, то не би могло да

бъде подведено под нормата на чл.23, ал.1 /отм./ ЗЗЛД.

Що се касае до действията на [фирма], то няма спор, че дружеството е обработило личните данни на М. Д. за отпускане на поискания от последната по електронен път кредит в размер на 700 лева. За да бъде ангажирана административнонаказателната му отговорност за това обаче, следва това обработване да е било незаконосъобразно, т.е. в хипотеза извън случаите, посочени в отменената разпоредба на чл.4, ал.1 ЗЗЛД. Достатъчно условие за законосъобразност на обработването на лични данни е наличието на една от посочените в правната норма хипотези, а в случая фактите по делото сочат на две от тях – тази по т.2, когато физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие и тази по т.3 - когато обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане /т.3/. В случай, че е налице злоупотреба с лични данни, то тя не е извършена от дружеството, а от трето неустановено лице, предвид и което наказателното производство, образувано по жалба на М. Д. е срещу неизвестен извършител. По отношение на използвания електронен подпис, ЗЕДЕУУ, в редакцията, действала към м.октомври 2016г., използва понятията електронен подпис, усъвършенстван електронен подпис и квалифициран електронен подпис. При анализ на понятията се установява, че т.нар. обикновен електронен подпис не гарантира авторството на лицето и не дава възможност за безспорното му идентифициране. За нуждите на сключването на договора за предоставяне на финансов кредит обаче не е нормативно изискуемо сключването му с квалифициран електронен подпис, в какъвто смисъл са наведените в оспорения акт доводи. Отделно от това сочената разпоредба на чл.43, ал.3 ЗЕДЕУУ няма отношение към конкретния казус, тъй като касае задълженията на доставчиците на удостоверителни услуги за нуждите на извършваната от тях дейност.

По изложените съображения съдът намери жалбите за основателни и следва решението в оспорените му части по т.2 и т.4 да бъде отменено като незаконосъобразно – издадено при неправилно приложение на материалния закон.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбите на [фирма] и [фирма] Решение № Ж-773/2016г. от 19.11.2019г. на Комисията за защита на личните данни в частта по т.4, с която на [фирма] на основание чл.42, ал.9 ЗЗЛД за нарушение на чл.23, ал.1 ЗЗЛД е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лева, и в частта по т.2, с която на [фирма] на основание чл.42, ал.9 ЗЗЛД за нарушение на чл.23, ал.1 ЗЗЛД е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 – дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София – град пред Върховния

административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: